

FIJN WERK

In gesprek met Valentine Waelburgs

Ze ontvangt me in haar productiehal in het oudste gebouw van Lidwina, 'gebouw 1' aan de Postelarenweg. Valentine staat aan haar werktafel. Ze glimlacht en nodigt me met een gastvrij gebaar uit om te komen ontdekken wat er in haar domein gebeurt. Haar koninkrijk, zo lijkt het, waarin ze me met deskundige trots ontvangt. Ze demonstreert hoe ze zorgvuldig kinderkleding uit de verpakking haalt, het etiket van een prijssticker voorziet, een beveiliging aanbrengt en om een kapstok drapeert. Dan gaan de stukken in een grote kartonnen doos, klaar om naar de winkels te vervoeren. Elk kledingstuk krijgt een nog een laatste aai. Op een tweede lange tafel liggen lijsten die ze afpunt. Ik zie meteen: dit is zorgzaam en aandachtig handwerk, zodat in elke winkel precies de producten arriveren die er verwacht worden.

Heb ik het gezien? Ze voelt mijn nieuwsgierigheid naar wat in deze hal gebeurt en gidst me door de afdeling. **Ik ervaar de fierheid van iemand die al 38 jaar bijdraagt aan het bedrijf.** Bij elke werkpost houdt Valentine halt, knikt haar collega's vriendelijk toe en vertelt me wat er gaande is.

Fijn werk: precies en heerlijk

Ze demonstreert hoe collega's plastic bewaarpotjes stapelen en verpakken. Ik ontdek – aha! - hoe plastic folie rond de potjes in een oven krimpt. Aan een andere werkpost sorteren collega's kapstokken naar grootte en bergen ze per vier op in dozen. We houden halt aan een rek, en Valentine toont me de materialen om festival-polsbandjes te assembleren. 'Dat is het fijnste werk', zegt ze. Waarmee 'fijn' voor haar een dubbele betekenis heeft: precies handwerk én heerlijk om te doen.

Die fijne werkjes, daar houdt Valentine nog het meest van. Ze lacht wanneer een herinnering opborrelt. Deze zomer was ze met haar zus in Normandië. Op het strand zat een oude dame op een stoeltje te breien. Het beeld trof haar. 'Dat is als een droom voor mij', zegt ze. Zicht op zee, rustig zitten, fijn handwerk doen: is er iets heerlijkers te bedenken dan dat?

Plots zegt ze me: '17 juni 1985.' Ik frons. Het blijkt de dag dat ze bij Lidwina begon. 'Ik was toen 20'. **Het valt me op, hoe Valentine en vele andere collega's zich de datum van hun indiensttreding precies herinneren.**

Bij Lidwina aankomen, het betekent een kruispunt in het leven. Een moment van een nieuw begin. Het begin van een levenslange loopbaan van zinvol werk doen, en trots zijn wanneer klanten blij zijn met het resultaat. In de herinnering gegrift.

Zoveel variatie

In die eerste tien jaar monteerde Valentine bureaulampen, lusters, spotjes en staande lampen. Samen met veertigtal collega's, in groepjes van zes aan een lopende band. Elk deed een specifieke handeling. Samen fabriceerden ze duizend lampen per dag, weet Valentine nog.

'In het begin rolde er elke 42 seconden een lamp van de band.' Gaandeweg halveerde die tijd bijna en verwachtte de klant 2000 stuks per dag. Inclusief enkele zaterdagen weekendwerk, lukte dat nét. Nu zijn de lampen er niet meer. 'Naar het buitenland gegaan', vermoedt Valentine.

Ze werkte mee in de drukkerij, waar ze boeken kافتte voor bibliotheken en boekjes maakte van in huis gemaakt drukwerk. Ze maakte kunstzinnige geschenken voor baby's. Verpakte hondenvoer. Ging bij Nike helpen bij het stickeren van kleding. Maakte kaarsen bij Spaas. Monteerde noodmicrofoons voor vrachtwagens van DAF. Maakte kabels voor mobiele telefoons. Plichtsbewust. 'Want de klant vraagt kwaliteit, en dan moeten wij die bieden', zegt Valentine.

"PLICHTSBEWUST. WANT DE KLANT VRAAGT KWALITEIT, EN DAN MOETEN WIJ DIE TOCH BIEDEN."

Zorgzaam

Plichtsbewust en zorgzaam, zo leer ik Valentine kennen. Op haar werk, en ook daarbuiten. Ze hecht veel belang aan haar familie. Twee zussen, een broer, neven en nichtjes. Tante Tina, zo noemen de kinderen haar, springt bij waar het nodig is. Papa is 83 en woont in een woonzorgcentrum. Vorig jaar stierf mama, die net geen 80 is mogen worden. Het verdriet gaat niet weg. 'Maar mama is wel bij mij', zegt ze. Om haar vinger draagt ze een ring die de herinnering aan haar moeder levendig houdt.

Het leven speelt zich af tussen familie en Lidwina. Valentine neemt haar plicht ernstig. Ze krijgt vertrouwen van de begeleiding en dat voelt goed. Want met vertrouwen komt vrijheid, de vrijheid om zelf verantwoordelijkheid te mogen nemen. In haar koninkrijk, de plek achteraan in de hal waar kleding voor winkels wordt voorbereid.

Ze doet het graag, houdt van de rust in haar hoekje en kan haar hoofd dan helemaal bij haar werk houden. En ja, soms is het wel even stressy, maar dat geeft niet. 'Ik hou van dit werk en dan kan ik wel een beetje stress verdragen.'

En dan zijn er de armbandjes! Voor de jeugdbeweging, feestelijkheden van de gemeente, festivals. Het allerfijnste fijne vingerwerk. Een nieuwe lading kwam net binnen. Valentines ogen fonkelen. Mama zou trots zijn.

In gesprek met Valentine Waelburgs

Valentine Waelburgs woont op een appartementje in Mol. 'Als een vrije, zelfstandige vrouw', zegt ze trots. Zorgen voor anderen zit in haar bloed. Ze gaat door een vuur voor haar familie. Dat leerde ze van haar mama en papa.